

Τα παθήματα του Ιώβ και του Αποστόλου Παύλου οδοδείκτες για τον σύγχρονο χριστιανό (Κωνσταντίνα Αρκουμάνη, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η ζωή του σύγχρονου χριστιανού είναι γεμάτη δοκιμασίες και προβλήματα. Αυτό όμως δεν πρέπει να τον φοβίζει, διότι έχει για οδηγό τις Γραφές και μπορεί να εντοπίσει βιβλικούς χαρακτήρες που κατά τη διάρκεια της ζωής τους αντιμετώπισαν αντιξοότητες και αναποδιές. Μια γρήγορη ματιά στη Παλαιά Διαθήκη στο διδακτικό βιβλίο του Ιώβ μας πείθει ότι τα παθήματα δεν πρέπει να απελπίζουν τον άνθρωπο, αλλά να τα υπομένει με πίστη και ελπίδα στο Θεό. Ο Ιώβ αποτελεί μια εξέχουσα προσωπικότητα της Παλαιάς Διαθήκης, ο οποίος είχε πολύ μεγάλη περιουσία, οικογένεια, δούλους, κοπάδια με ζώα και κάθε μέρα πρόσφερε θυσία στο Θεό για να τους συγχωρέσει εάν έχουν διαπράξει κάποια αδικία. Ο Θεός, όμως, τον δοκίμασε αρκετά στερώντας όλα τα υπάρχοντα, τα παιδιά του, ενώ ο ίδιος αρρώστησε. Ακόμη, η γυναίκα του έβριζε το Θεό για τη κακοτυχία τους, ενώ οι φίλοι του τον κατηγορούσαν ότι οι δοκιμασίες ήταν αποτέλεσμα των αμαρτιών του.

Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι οι δοκιμασίες με τις οποίες

ερχόνταν αντιμετώπος κάποιος την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης αποδίδονταν στην αμαρτωλότητα του, γεγονός που χειροτέρευε τα πράγματα, διότι η κοινωνία θεωρούσε τον δοκιμαζόμενο άνθρωπο αμαρτωλό, ότι δηλαδή είχε κάνει ένα μεγάλο κακό για το οποίο πληρώνει τώρα. Παρ' όλα αυτά ο Ιώβ δεν παραπονέθηκε ποτέ στο Θεό για τη δύστυχη κατάσταση στην οποία επήλθε, γι αυτό και έχει επικρατήσει η παροιμιώδης έκφραση «ιώβειος υπομονή». Άλλα και ο Θεός τον αντάμειψε για την υπομονή του στις ταλαιπωρίες, γι' αυτό και του έδωσε πάλι όλα όσα του είχε στερήσει τη περίοδο της δοκιμασίας του, οικογένεια, πλούτη και μακροζωία. Αυτός ο σπουδαίος αθλητής του Θεού δίδει ένα σπουδαίο μάθημα υπομονής και δυνατής πίστης στον σύγχρονο άνθρωπο.

Επίσης, αντιλαμβανόμαστε ότι «για να γίνει κάτι καλό και σωστό στη ζωή μας χρειάζεται κόπος, στέρηση πολλές φορές των ανέσεών μας, υπομονή και δοκιμασία της υπομονής μας. Όποιος καταφέρνει να κατανικήσει την ανυπομονησία, την προχειρότητα, τη σκέψη ότι όλα γύρω μας είναι άδικα, τότε έχει ήδη αρχίσει τον αγώνα για να κατακτήσει την αλήθεια.» Άλλωστε, όταν ο Ιώβ συζητούσε με τον Ελιού ο Θεός παρενέβη και προέτρεψε τον Ιώβ να παρατηρήσει το θαύμα της δημιουργίας. Ο Ιώβ όπως και κάθε άνθρωπος δεν διαθέτει τη σοφία του Θεού, γι' αυτό και αδυνατεί να καταλάβει τον λόγο για τον οποίο ο Θεός επιτρέπει κακουχίες και ποιον σκοπό εξυπηρετούν. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δείξουμε εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού και να μην λησμονούμε ότι στο Σύμβολο της πίστεως τον αποκαλούμε Παντοκράτορα, που σημαίνει ότι Αυτός κυβερνάει τον κόσμο και όχι εμείς.

Στην Καινή Διαθήκη ο Απόστολος Παύλος είναι μια μοναδική εκκλησιαστική

προσωπικότητα ο οποίος μας θυμίζει ότι μπορούμε με όπλο τη πίστη μας στο Θεό και τον προσωπικό μας αγώνα να δώσουμε μια σπουδαία μάχη στη ζωή μας με σκοπό να κερδίσουμε την αιωνιότητα. Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια του όταν απευθύνεται με την επιστολή του στους Κορίνθιους το 55 με 57 μ. Χ., λόγια τα οποία συγκινούν ακόμα και τους σύγχρονους χριστιανούς και τους παρακινούν να υιοθετήσουν μια διαφορετική στάση ζωής. Ο Απόστολος των Εθνών στην Β' προς Κορινθίους Επιστολή καταθέτει ένα κατάλογο παθημάτων, όλες του τις δοκιμασίες, ενώ αυτός κήρυττε το Ευαγγέλιο. Βεβαίως, όλα αυτά τα αναφέρει, εξαιτίας των κατηγοριών του, των ιουδαϊζόντων Χριστιανών, οι οποίοι αφού αναστάτωσαν τις Εκκλησίες της Γαλατίας, ήρθαν και στη Κόρινθο για να κλονίσουν την εμπιστοσύνη των Χριστιανών ως προς το κύρος του αποστολικού αξιώματος του Παύλου.

Ο Παύλος λέγει «*αλλ' εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως Θεού διάκονοι, εν υπομονή πολλή, εν θλίψεσιν, εν ανάγκαις, εν στενοχωρίαις, εν πληγαίς, εν φυλακαίς, εν ακαταστασίαις, εν κόποις, εν αγρυπνίαις, εν νηστείαις, (Β' Κορ.6,4-5) και συνεχίζει «ως αγνοούμενοι και επιγινωσκόμενοι, ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν, ως παιδευόμενοι και μη θανατούμενο και ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες, ως πτωχοί πολλούς δε πλουτίζοντες, ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες» (Β' Κορ. 6,10). Ο θεϊός Παύλος έδωσε τον ωραίο αγώνα της πίστεως, επειδή δέχτηκε τη κλήση του Θεού για τον ευαγγελισμό των ανθρώπων. Μάλιστα, στην επιστολή του προς τον Τιμόθεο τον προτρέπει να κακοπαθήσει για την αγάπη του Χριστού. Πιο συγκεκριμένα «*συ δε νήφε εν πάσι, κακοπάθησον, έργον ποιήσον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφόρησον εγώ γαρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε. τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού».* (Β' Τιμ. 4,5 - 8). Ο Παύλος υπήρξε ένας πραγματικός αγωνιστής ο οποίος είχε βαθιά συναίσθηση της αποστολής του στον κόσμο. Γι' αυτό και δεν λύγισε μέσα στις θλίψεις που συνάντησε στη ζωή. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι ταύτιζε τόσο πολύ τον εαυτό του με τον Χριστό ώστε να μπορεί να λέει ότι έχει πεθάνει στο σταυρό μαζί του (Γαλ. 2,20). Παράλληλα, δεν τον ενδιέφερε η επίγεια ζωή, αλλά αναζητούσε την κατάκτηση της Βασιλείας των ουρανών, γι' αυτό στην επιστολή του προς τους Φιλίππους εκδήλωνε την επιθυμία του να φύγει από αυτή τη ζωή για να είναι μαζί με τον Χριστό.*

Ποιος μπορεί να το πει αυτό σήμερα; Κανείς. Διότι δεν έχουμε στόχο όπως ο Παύλος τον ουρανό και την ένωσή μας με τον Θεό. Κάπου είμαστε μπερδεμένοι, κλεισμένοι στον εαυτό μας, χωρίς το πνεύμα της θυσίας. Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν είναι ανάγκη να συμπεριφέρεται ως αυτόκλητος μάρτυρας, όμως είναι σημαντικό να θυμάται ότι τις κρίσιμες στιγμές του πειρασμού που εμείς περιμένουμε την απάντηση του Θεού και Αυτός παραμένει σιωπηλός ότι πρέπει και εμείς να δώσουμε τον “ωραίο αγώνα της πίστewς. Το λάθος του σημερινού ανθρώπου είναι ότι αγωνίζεται για λάθος πράγματα, δηλαδή για την απόκτηση υλικών αγαθών, απολαύσεων, την αναζήτηση μιας καλύτερης κοινωνικής θέσης μέσα στη κοινωνία και μέσα σε αυτό τον καθημερινό του αγώνα λησμονεί τη σχέση του με το πρόσωπο του Θεού. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να ιεραρχεί λάθος τα πράγματα και αντί να ζητεί εναγωνίως τη Βασιλεία των ουρανών, αναζητά τα φθαρτά και εφήμερα. Δυστυχώς, πάντα αυτά αποδεικνύονται ψεύτικα, αποδεικνύονται είδωλα και μοιραία απογοητεύουν τον άνθρωπο.

Ο Δίκαιος Ιώβ έζησε πάρα πολλά χρόνια πριν από μας, αλλά είχε αγαθή προαίρεση και ακλόνητη εμπιστοσύνη στο Θεό, γι’ αυτό και κατάφερε να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες της ζωής και να μη χάσει ούτε λεπτό τη πίστη του. Ομοίως, με τον απόστολο Παύλο μετά τη μεταστροφή στο Θεό και τις περιοδείες του για το

κήρυγμα του ευαγγελίου ήρθε αντιμέτωπος με θλίψεις, δυσχέρειες, στεναχώριες, κακοποιήσεις, φυλακίσεις, κινδύνους, πείνα και ταλαιπωρίες. Κατά τη διάρκεια του αγώνα του λέει στους Κορινθίους ότι οι Απόστολοι βρισκόνται σε αδιέξοδο, αλλά δεν απελπίζονται. Τους καταδιώκουν όμως ο Θεός δεν τους εγκαταλείπει. Τους ρίχνουν κάτω, μα δε χάνουν τον αγώνα (Β' Κορ. 4, 8 -9) Έτσι και εμείς σήμερα έχοντας ως ζωντανά πρότυπα της πίστεως τον Ιώβ και τον Παύλο ας έχουμε ως οδηγό μας την Αγία Γραφή. Ας γίνει δηλαδή η Γραφή το φωτεινό μας αστέρι πίσω από την οποία κρύβονται τα θεόπνευστα λόγια του Θεού και ας τα ακολουθήσουμε όπως οι Τρεις Μάγοι προκειμένου να βρούμε τη πηγή της χαράς και της αθανασίας που είναι ο Χριστός.